Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XI Nr. 15 (747) * joi 14 aprilie 1960 * 8 pagini 30 bani

Președintele Sukarno – oaspete al țării noastre

Inceputul săptămînii acesteia a găsit Capitala îmbrăcată sărbătorește. Pe străzi și în piețele principale, pe clădirile instituțiilor, flutură în adierea ușoară a vîntului de aprilie drapelele tricolore ale țării noastre alături de drapelele alb-roșu ale țării prietene, Indonezia. E departe de noi această țară, tocmai în sud-estul Asiei, întinsă pe multe insule din arhipelagul malaez. Dar în aceste zile Indonezia e lîngă noi. Iată, cuvinte indoneziene putem vedea pe multe din panourile instalate în piețe, pe șoseaua Kiseleff sau la aeroportul Băneasa. Au fost puse acolo de oamenii muncii din Capitală pentru a-și manifesta dragostea față de Indonezia prietenă, față de președintele acestei republici, dr. Sukarno.

Despre președintele Republicii Indonezia dr. Sukarno știm că încă de cînd era elev și activa în cadrul organizației „Tînăra Java" și mai apoi la Bandung ca student, a desfășurat o neobosită activitate politică. El s-a dovedit un luptător consecvent și un conducător remarcabil al luptei poporului indonezian pentru independența și progresul patriei sale, împotriva colonialismului despre care dr. Sukarno spunea la conferința de la Bandung: „Oriunde, oricînd, oricum ar apărea, colonialismul este un rău care trebuie șters de pe fața pămîntului".

Poporul romîn l-a primit cu dragoste pe președintele Republicii Indonezia pentru că noi iubim pacea, luptăm pentru apărarea ei și-i prețuim pe cei care luptă pentru libertatea și binele popoarelor lor.

Luni, 11 aprilie la ora 15,06, cînd deasupra aeroportului a apărut avionul cu care călătorea președintele Sukarno, însoțit de formații de avioane romînești cu reacție, soarele și-a făcut loc printre norii care au stat toată dimineața nemișcați. Parcă-ar fi vrut să vadă și el zecile de mii de oameni ai muncii care cu stegulețe și pancarte pe care puteai citi „Selamat datang", adică „Bine ați venit", ieșiseră să-l întîmpine pe înaltul oaspete. Pe aeroport se aflau tovarășii Ion Gheorghe Maurer, președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale, Chivu Stoica, președintele Consiliului de Miniștri, Gheorghe Gheorghiu-Dej, membru al Prezidiului Marii Adunări Naționale, prim secretar al C.C. al P.M.R., Anton Moisescu și Mihail Ralea, vicepreședinți ai Prezidiului Marii Adunări Naționale, numeroși miniștri, conducători ai instituțiilor centrale și ai organizațiilor obștești, șefii misiunilor diplomatice acreditați la București. Președintele Sukarno este întîmpinat de conducătorii statului nostru cu care se salută cordial. Se intonează imnurile de stat ale Republicii Indonezia și R. P. Romîne iar în semn de salut se trag 21 lovituri de tun.



Pe aeroport, președintele Sukarno și tovarășii Ion Gheorghe Maurer și Chivu Stoica s-au fotografiat cu pionierii.

Foto: M. CIOC

După cuvîntările rostite de tovarășii Ion Gheorghe Maurer și de dr. Sukarno, zeci de pionieri l-au înconjurat pe oaspetele țării noastre, încărcîndu-i brațele cu flori. Președintele Sukarno și tovarășii Ion Gheorghe Maurer și Chivu Stoica s-au fotografiat apoi cu pionierii.

Apoi dr. Sukarno a luat loc într-o mașină deschisă împreună cu tovarășii Ion Gheorghe Maurer și Chivu Stoica. Coloana de mașini, însoțită de motocicliști, s-a îndreptat spre reședința oficială a înaltului oaspete, trecînd în aclamațiile mulțimii, prin fața Casei Scînteii, și apoi pe șoseaua Kiseleff străjuită de castani înmuguriți și de drapelele celor două țări prietene.

Așa a început vizita în țara noastră a președintelui Indoneziei, dr. Sukarno. Vizita președintelui Indoneziei în Republica Populară Romînă servește cauzei păcii și colaborării internaționale.

Din nou la școală

Vacanța a rămas undeva, în urmă. Din nou școala, clopoțelul, tovarășii profesori și învățători, colegii.

Mai aveam un trimestru pînă la sfîrșitul anului școlar... Și pînă atunci, grija pentru note, pentru învățarea lecțiilor predate, pentru ca și colegul tău mai slab să se ridice...

In această zi de primăvară am pornit prin Capitală cu gîndul să poposim cîteva minute, în clase diferite, pentru a vedea ce se poate întîmpla într-o zi de școală, prima după vacanță.

Iată-ne așadar la **Școala medie nr. 10 „Zoia Kosmodemianskaia".** Pretutindeni, pe culoare e liniște. Din clase, se aude vocea profesorilor. O tăbliță aninată pe o ușă ne previne: „Clasa a III-a C". Intrăm și vrem să ne cerem scuze că deranjăm dar... pe rîndul din mijloc, în banca a doua, o fată este înconjurată de un grup de pionieri. Tovarășa învățătoare Sanda Buzeanu ne lămurește îndată:

— Rozalia Mathe este din Petroșani. Părinții au fost mutați cu serviciul în București, iar ea este în prima zi de școală, din această primăvară, o colegă nouă. Așa că, „gazdele" o primesc cum se cuvine... (foto 1)

In anul acesta, în Capitala noastră, ca și în întreaga țară, de altfel, s-au construit multe școli. **Școala medie nr. 32 „Filimon Sîrbu"** este a doua școală în care poposim. Aici, primăvara s-a oprit în laboratorul de chimie.

Numai că Valentin Ceapoiu și Dana Tomescu din clasa a VII-a C au uitat pentru cîteva zeci de minute de ea. Atîția acizi, baze, săruri, reacții care mai de care mai ciudate, te absorb cu totul. (foto 2)

Și **Școala de 7 ani nr. 183** este nouă. Aici, impresiile vacanței sînt încă atît de vii că cei cinci președinți de detașamente s-au adunat în liniștea camerei pionierilor, să noteze în voie toate amintirile lor dragi din vacanță.

— Scrie, Gabriela și despre carnaval, o roagă Mircea Ludoșan pe președinta detașamentului 4.

— Și despre excursie — î-amintește Cornel Purcaru, despre tot ce a fost frumos în vacanța aceasta de primăvară! (foto 3)



2



1



3

Invățătoarea

E prima zi de școală cînd, cu drag,
Elevii au pășit al școlii prag;
In clasa-ntîi sînt cei mai mici:
De cei mari, ei sînt numiți pitici.
Ei stau în băncile aliniate,
Cuminți cu mîinile la spate.
E liniște. In clasa lor atît de mare,
Doar cele spuse de învățătoare
Răsună cald și dulce, nu prea tare.
Ea le vorbește ca o mamă,
Incet le spune să ia seamă
Greșeli prea multe să nu facă
Și-n timpul orelor să tacă,
Să-nvețe bine căci sînt mari,
Și sînt ai țării tineri făurari!
— Astăzi, le spune ea mai tare,
Vom învăța să-l facem pe „a" mare,
Iar mîine cu toții-mpreună
Il vom desena pe „a" de mînă.
. . . .
Iar cînd copiii-acasă s-au întors
Au sărutat părinții drăgăstos
Și la urechea mamei au șoptit
Cu-n glas subțire-ncet, abia simțit:
„Mămico! ~~Tovarășa~~ învățătoare,
E bună ca și tine, mi se pare!"

RUXANDRA BOTEA
cl. a VII-a, Șc. de 7 ani nr. 2,
București

Școala noastră

Școala noastră e frumoasă,
Nu-i bordeiul din trecut.
'Are clase-ncăpătoare,
Cu podele, nu cu lut.

Clasele sînt însorite
De lumina lui Ilici.
S-a uitat de lămpi și-opaiț
Care au pierit de-aici.

'Azi ți-i drag să înveți carte,
Profesorul să-l asculți.
Mîine-or fi savanți și medici
Fiii foștilor desculți!

VIORICA ANUTEI
cl. a VI-a Tg. Ocna

VLADIMIR ILICI LENIN

Sărbătorim, la 22 aprilie, împlinirea a 90 de ani de cînd s-a născut Vladimir Ilici Lenin, luminat învățător și conducător al omenirii muncitoare, întemeietor al gloriosului Partid Comunist al Uniunii Sovietice și al celei dintîi țări socialiste din lume — Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste. Numele lui Lenin e cunoscut și iubit pe tot cuprinsul globului pămîntesc. Oamenii simpli și cinstiți, fie ei tineri sau vîrstnici, precum și copiii rostesc numele lui cu dragoste caldă și adîncă recunoștință ca și cînd toți la un loc ar fi hotărît ca, împreună, să-i întoarcă lui Ilici toată dragostea pe care el le-a purtat-o.

*

V. I. Lenin s-a născut în liniștitul orășel Simbirsk (azi Ulianovsk) de pe Volga, în casa profesorului Ilia Nicolaevici Ulianov. Toți copiii Ulianovilor au crescut în spiritul cinstei și adevărului, al dragostei de muncă și al modestiei. Cu toții au fost revoluționari

Încă de mic, Volodea Ulianov s-a dovedit a fi deosebit de înzestrat. La vîrsta de 5 ani a învățat să citească și din primele clase de școală a fost cel mai bun elev, luînd întotdeauna premiul I iar la absolvirea liceului a primit medalia de aur. „Fiind obișnuit să ia munca în serios — povestește Ana Ilinicina Ulianova, sora lui — Volodea urmărea cu atenție explicarea lecțiilor. După cum remarcau pe atunci profesorii săi, această putere de concentrare a atenției, îmbinată cu agerimea minții, îi dădeau posibilitatea să-și însușească bine orice lecție nouă încă din clasă, așa încît acasă aproape că nu mai trebuia să repete".

Pe la vîrsta de 15 ani Lenin a început să citească operele lui Marx și Engels, fapt care l-a ajutat să înțeleagă mai bine viața care-și deschidea drumurile în fața lui. Și iată că tînărul Vladimir Ulianov, fără a șovăi, a ales drumul greu al luptei revoluționare. Avea doar 17 ani cînd a avut de înfruntat prima oară vrăjmășia autorităților țariste. Un comisar de poliție l-a întrebat atunci: „De ce te răzvrătești, tinere? Nu vezi că ai în fața dumitale un zid?" Lenin i-a răspuns: „Da, un zid. Dar zidul e putred, e destul să-l atingi ca să se prăbușească". Întreaga tinerețe și întreaga sa viață, Lenin a hotărît să și le dăruie luptei pentru dărîmarea acestui zid al exploatării și umilinții celor mulți, pentru zidirea unei alte vieți, fericite, pentru toți cei care muncesc.



În lupta revoluționară Lenin s-a dovedit un om de o voință excepțională, neobosit în muncă, în stare să ducă pînă la capăt orice sarcină în condiții oricît de grele. Lipsit nu odată de libertate, exilat în locuri îndepărtate, urmărit de cea mai aprigă prigoană a guvernului țarist, Lenin nu și-a încetat nici o clipă activitatea. In 1895 bunăoară, Lenin, căzînd în mîinile autorităților țariste, a fost închis într-o temniță îngrozitoare. În celula rece și întunecoasă abia se putea mișca. Zbirii nu-i permiteau nici să scrie. Rudele care veneau să-l vadă erau controlate cu strășnicie ca nu cumva să strecoare în închisoare cerneală sau hîrtie. Cărți însă, putea primi. Și iată că Lenin, cu voința lui de fier și cu dorința-i fierbinte de luptă, găsi și în aceste condiții mijloacele de-a scrie, de-a lupta. Din miez de pîine el și-a făcut un fel de călimări în care, în loc de cerneală, punea lapte. Pe marginile cărților pe care le primea, printre rînduri, zile și nopți în șir Lenin scria fără odihnă, cu lapte, scrisori către tovarăși, manifeste, ba chiar și broșuri în care explica muncitorilor țelurile luptei. Laptele nu lăsa nici o urmă pe carte. Tovarășii săi de luptă însă, pentru a putea citi cele scrise, încălzeau foile la lampă.

Așa a fost Lenin — un revoluționar înflăcărat, credincios fără margini poporului muncitor, neobosit în munca și lupta lui puse în slujba cauzei revoluției. „E greu să-i faci portretul — scria Maxim Gorki despre Vladimir Ilici. Cuvintele lui Lenin îl exprimau pe el în întregime. A fost simplu și drept, ca tot ce spunea. Eroismul său ce aproape cu totul lipsit de strălucirea exterioară... e eroismul unui om care a renunțat la toate bucuriile vieții pentru munca grea dusă în vederea fericirii oamenilor". Așadar, nu întîmplător, dragi copii, istoria a încredințat acestui mare om sarcini atît de mărețe cum au fost crearea și conducerea Partidului Comunist, lupta necruțătoare împotriva tuturor acelora care au încercat să lovească în unitatea de fier a partidului, conducerea Marii Revoluții Socialiste din Octombrie și punerea temeliilor primului stat socialist din lume. De unde a găsit Lenin asemenea uriașă forță pentru a înfăptui această operă fără seamăn? Izvorul acestei uriașe forțe Lenin l-a găsit întocmai ca voinicul din poveste apa dătătoare de viață, în legăturile sale cu poporul muncitor, în încrederea lui neștirbită în popor. Lenin era trup din trupul gloriosului său popor. Opere întregi s-au scris și încă se vor mai scrie despre marea modestie și înțelegerea cu care știa Lenin, ca nimeni altul, să se apropie de oamenii simpli, de muncitori și țărani. Se povestește că, la un Congres al Sovietelor, a venit și un țăran din Turkmenia, pe nume Faireddin. Delegații luau pe rînd cuvîntul, povesteau despre regiunile lor bogate. Numai Faireddin tăcea. Lenin băgă de seamă și-i zise:

— Uite, toți oamenii aceștia s-au adunat aici, la Moscova, și fiecare povestește ceva despre ținutul său, numai tu taci. Ia cuvîntul, prietene, spune-ți păsul, nu te teme. Povestește cum trăiți voi în Turkmenia, ce așteptați să v-aducă vremurile.

Și Faireddin a luat cuvîntul. A povestit cum nisipurile și vînturile fierbinți, lipsa apei le fac turkmenilor traiul foarte greu.

— Ești un om de seamă, a mai spus el, adresîndu-se lui Vladimir Ilici, trează ți-e urechea și ageri îți sînt ochii, dar cu ce-ai putea să ne ajuți pe noi, turkmenii? Iaca, de aceea tac eu la acest mare Congres...

Lenin a ascultat cu mare luare aminte spusele lui Faireddin. El a înțeles că pentru turkmeni, cel mai de seamă lucru de înfăptuit, după eliberarea de sub exploatare, este eliberarea lor de sub „robia pustiului". Și, în aceeași toamnă în Kara-Kum au sosit ingineri, muncitori, mașini. Oamenii sovietici s-au gîndit să întoarcă apele fluviului Amu Daria pe vechea lor albie. Și le-au întors! In pustiul lui Faireddin a sosit apa cea dătătoare de viață...

Dar Lenin, copii, nu este numai al poporului sovietic; oamenii muncii din cele patru zări demult l-au recunoscut ca învățător luminat, ca îndrumător și conducător. Invățătura lui luminează deopotrivă calea de luptă a docherului francez și a țăranului italian, a muncitorului de pe plantațiile de cauciuc, a pescarului japonez, a negrului african apăsat de jugul colonialismului. Întorcîndu-se istoviți de la muncă, nu odată ochii lor întîlnesc, în bordeiul mizer, chipul lui Lenin tăiat poate dintr-un ziar și prins pe perete într-o ramă simplă. Inimile li se umplu astfel de nădejde, de hotărîrea de-a lupta cu forțe sporite pentru a da vieții un alt rost, pentru a sfărîma pe veci orînduirea nedreaptă a bogătașilor.

Învățătura lui Lenin luminează cu aceeași tărie calea de luptă și de muncă avîntată a oamenilor muncii din acele țări care cucerindu-și libertatea, au pășit pe drumul construcției socialismului. În spiritul învățăturilor lui trăiește azi, și luptă, și construiește poporul nostru muncitor, sub faldurile steagului roșu leninist al partidului nostru drag pentru înflorirea patriei. În spiritul învățăturilor lui vă pregătiți și voi, pionierii și școlarii, să deveniți schimbul de mîine al părinților voștri, constructori ai socialismului. Viața noastră, lupta pentru construirea socialismului cere oameni căliți, care să înfrunte greutățile și să le învingă, patrioți înflăcărați, cu dragoste de muncă, cinstiți și modești. Așa trebuie să deveniți și voi, așa a dorit Lenin să deveniți. „Și copiii, adică proletariatul in devenire trebuie să ajute revoluția", a spus el. Năzuința voastră cea mai scumpă să fie aceea de a trăi, de-a învăța și munci așa cum Lenin a trăit, a învățat și a luptat.

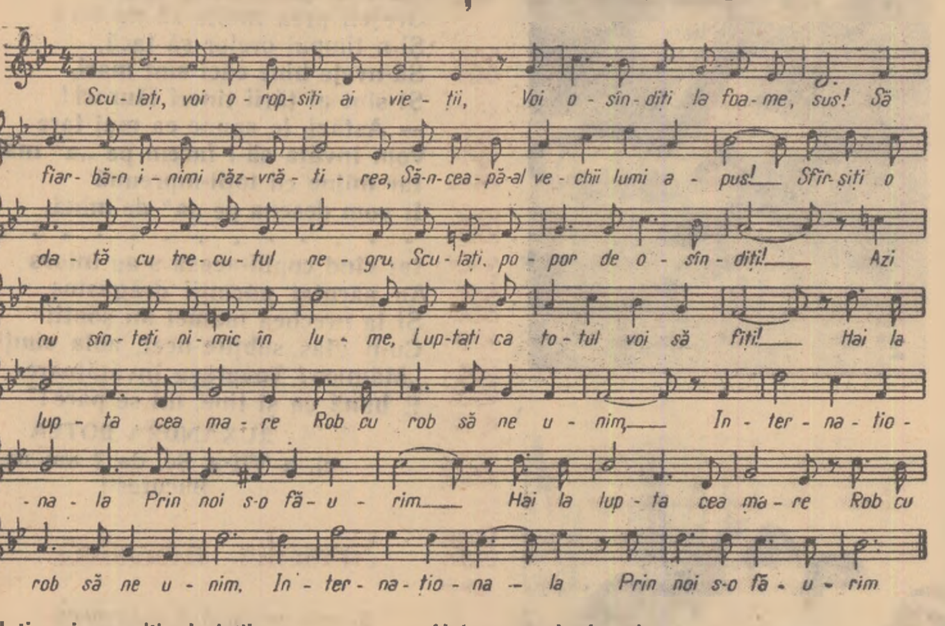
Amintirea lui Vladimir Ilici Lenin este nemuritoare. El trăiește și va trăi, veșnic in inimile, munca și lupta, în izbînzile milioanelor de oameni ai muncii din întreaga lume. Amintiți-vă versurile lui Maiakovski:

Lenin —
e viu
Lenin —
trăiește
Lenin —
mereu va trăi!

ÎN ATENȚIA INSTRUCTORILOR DE PIONIERI

Acest articol va fi folosit în adunările pionierești închinate aniversării a 90 de ani de la nașterea lui V. I. Lenin.

Internaționala



Sculați, voi oropsiți ai vieții,
Voi osîndiți la foame, sus!
Să fiarbă-n inimi răzvrătirea,
Să-nceapă al vechii lumi-apus!
Sfîrșți o dată cu trecutul negru,
Sculați, popor de osîndiți!
Azi nu sînteți nimic în lume,
Luptați ca totul voi să fiți!

Refren:

Hai la lupta cea mare,
Rob cu rob să ne unim,
Internaționala
Prin noi s-o făurim!

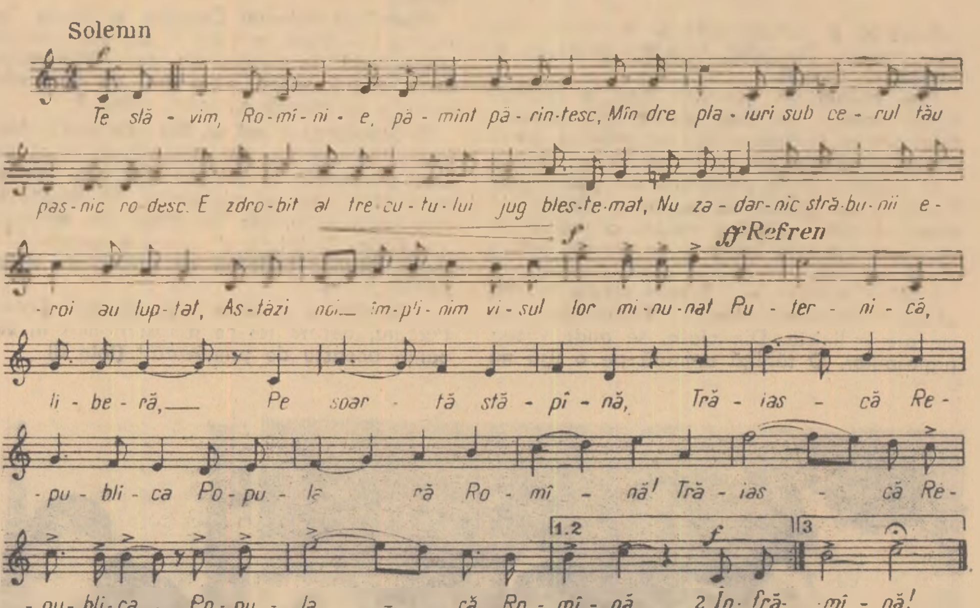
Sculați! Nu-i nici o mîntuire
In regi, ciocoi sau dumnezei,
Unire, muncitori, unire
Și lumea va scăpa de ei!
Prea mult ne-au despuiat tîlharii
Ce-n lene, lux, desfrîu se scald;
Să ne-unim toți proletarii,
Să batem fierul cît e cald.

Refren: Hai la lupta cea mare...

Țărani și muncitori noi sîntem
Partidul mare muncitor;
Pămîntul este-al celor harnici.
Cei leneși plece unde vor!
Cînd vulturi lacomi, corbi de pradă
Nu vor mai pluti, nori negri-n vînt,
Pe cer luci-va-ntotdeauna,
Al înfrățirii soare sfînt.

Refren: Hai la lupta cea mare...

Imnul de stat al R. P. R.



Te slăvim, Rominie, pămînt părintesc,
Mîndre plaiuri sub cerul tău pașnic rodesc
E zdrobit al trecutului jug blestemat,
Nu zadarnic străbunii eroi au luptat
Astăzi noi împlinim visul lor minunat.

Refren:

Puternică, liberă
Pe soartă stăpînă
Trăiască Republica
Populară Romînă

Înfrățit fi-va veșnic al nostru popor
Cu poporul sovietic eliberator
Leninismul ni-e far și tărie și-avînt
Noi urmăm cu credință partidul ne-nfrînt.
Făurim socialismul pe-al țării pămînt.

Refren:

Puternică liberă
Pe soartă stăpînă
Trăiască Republica
Populară Romînă

Noi uzine clădim, rodul holdei sporim
Vrem în pace cu orice popor să trăim,
Dar dușmanii de-ar fi să ne calce în prag,
Ii vom frînge în numele-a tot ce ni-e drag,
Înă'ța-vom spre glorie-al Patriei steag.

Refren:

Puternică liberă
Pe soartă stăpînă
Trăiască Republica
Populară Romînă

Cetăţenii Republicii Populare Romîne au dreptul la învăţătură.

Acest drept este asigurat prin învăţămîntul elementar general, obligatoriu şi gratuit; prin sistemul burselor de stat acordate studenţilor şi elevilor merituoşi din şcolile învăţămîntului superior, mediu şi elementar; prin organizarea pe lîngă întreprinderi industriale, gospodării agricole colective, a învăţămîntului profesional gratuit pentru cei ce muncesc.

(Din Constituţia R.P.R.)



Îţi mulţumim Partid iubit!

Numai în cursul anului 1959, s-au construit, din fondurile statului, şcoli cuprinzînd 33.000 de locuri.

Şcoală medie în sat

Pe timpuri, în regimul burghezo-moşieresc, a fi elev la liceu era pentru un copil de ţăran sărac un vis greu, de cele mai multe ori imposibil de îndeplinit.

In zilele noastre, majoritatea elevilor de şcoală medie sînt fii de muncitori şi ţărani, acesta e un lucru bine cunoscut. Taxele sînt inexistente, internate moderne stau la dispoziţia elevilor. Mai mult: în unele cazuri, şcoala medie a venit la sat. In comuna Segarcea, regiunea Craiova, s-a dat anul trecut în folosinţă o şcoală medie. Fiii foştilor ţărani exploataţi pe domeniul viilor regale, astăzi colectivişti, întovărăşiţi sau muncitori la G.A.S., îşi însuşesc cultura chiar în comuna lor.

Mă gîndeam la toate acestea în urmă cu cîteva săptămîni, în timp ce discutam cu cîţiva copii de la Şcoala medie din Segarcea, care tocmai îşi amenajau camera pionierilor. Daniela Popa, preşedinta detaşamentului clasei a V-a A, mărturisea cu mîndrie că în detaşamentul lor nu se află nici un corigent, iar Ştefania Biră, preşedinta unităţii, alegea cel mai luminat şi vizibil loc al încăperii pentru a pune acolo un fotomontaj dedicat realizărilor înfăptuite de partid pentru copiii oamenilor muncii.

Un fotomontaj la care, desigur, va trebui să figureze şi fotografia propriei lor şcoli medii.

SANDU ALEXANDRU

FII DE CEFERIŞTI

Faţă de cei 1.797.186 de copii de grădiniţă, elevi din învăţămîntul elementar, mediu, pedagogic şi superior precum şi ucenici, cîţi erau în 1938, numărul acestora se ridică, în anul şcolar 1958 — 1959, la 2.636.692.

Pînă la începerea cursurilor mai era o oră. In clasa a VI-a se strecurase un pionier şi, nevăzut de nimeni, citea. Ne-am împrietenit uşor.

—„Mă cheamă Vasile Tecşa. Citesc aici pentru că în timpul prînzului la noi acasă nu prea e linişte. Se întorc de la facultate surorile mele, mama aşază masa, vorbesc, rîd, povestesc... Seara însă cînd tata se întoarce de la atelier citim amîndoi şi e linişte. Tata lucrează la Atelierele C.F.R.-Griviţa Roşie, la hala de montaj. Am fost şi eu acolo cînd s-au mărit halele de cazangerie şi montaj ca muncitorii să aibă mai multă lumină. La noi în şcoală sînt mulţi copii de ceferişti".

Imi plăcea să stau de vorbă cu Vasilică despre şcoala lor mare cu zeci de clase, cu sală de gimnastică şi laborator uriaş, despre clubul C.F.R. unde şi ei alături de tinerii muncitori ceferişti pot merge la bibliotecă, la sala de sport, la cinematograf...

Am mai vorbit despre mizeria pe care părinţii lor au îndurat-o pe vremea cînd erau ucenici la ateliere. Ce n-ar fi dat atunci ucenicii să fi putut învăţa la şcoală!

Dar ce repede aleargă minutele! In clasă au intrat veseli şi alţi pionieri. Ştefania Ţinică, Tănase Mihai, Gheorghe Aurel, Mihai Străinu, Irina Şoiculescu, Monica Nedelcu Teodor Marinescu, Gheorghe Murgilaş, Aurica Lungu, toţi fii de muncitori ceferişti. Ei stau aici în cartier în case noi, luminoase, curate. Le-am notat adresele. Poate că în curînd am să-i vizitez şi acasă pe noii mei prieteni, pionierii Şcolii medii nr. 4 „Aurel Vlaicu", unde majoritatea sînt fii de ceferişti.

IOANA ZAMFIR

In 1938, numărul profesorilor din şcolile de cultură generală era de 46.435. In anul şcolar 1958—1959, numărul lor era de 95.394.

Profesorii noştri dragi

Domnii Vucea şi Marius Chicoş Rostogan sînt nişte persoane antipatice bine cunoscute. Cu 15 ani în urmă, ei mai băgau încă în sperieţi mii de elevi, copii de oameni săraci.

Să-i privim astăzi pe profesorii şi învăţătorii noştri. Primul cuvînt care îţi vine pe buze atunci cînd te gîndeşti la dînşii este cuvîntul „prieten". Pentru dînşii fiecare notă bună obţinută de un elev e o adevărată bucurie. Voi nu ştiţi, dar adeseori, în cancelarie, după sfîrşitul orelor de curs, profesorul întîrzie, gîndindu-se necăjit de ce a făcut o teză slabă un elev, sau povestindu-le bucuros colegilor de muncă despre cît de bine s-a prezentat clasa la ultima oră... Oameni ca profesoara fruntaşă Nana Felicia, de la Şcoala medie „Gheorghe Bariţiu" din Cluj, sau învăţătorul Adrian Butoi, de la Şcoala medie nr. 2 din Craiova, unde e şi instructor superior de pionieri, sînt pentru copiii pe care-i educă adevăraţi prieteni.

Da, să-l respectăm şi să-i iubim pe profesorii şi învăţătorii noştri. Ei sădesc în inimile copiilor dragostea faţă de patrie şi partid, le îmbogăţesc mintea cu cunoştinţe folositoare. Să-i mulţumim partidului pentru aceşti minunaţi prieteni.

MANUALE pentru voi

Editura de Stat Didactică şi Pedagogică are ca sarcină principală să asigure învăţămîntul de cultură generală, cel tehnic şi profesional cu manuale. Pentru anul şcolar 1960—1961, Editura are în plan 373 titluri pentru învăţămîntul de cultură generală şi 80 titluri pentru învăţămîntul tehnic şi profesional, într-un tiraj de 14.600.000 exemplare. Pînă la 1 aprilie 1960, lucrătorii editurii au reuşit să predea la tipar 269 de titluri, dintre care o bună parte au şi apărut, celelalte fiind în diferite faze de elaborare. Editura şi-a concentrat toate forţele şi a luat toate măsurile ca la 1 septembrie 1960, voi, elevii şcolilor noastre, să aveţi la îndemînă manualele necesare, cu un conţinut corespunzător şi o prezentare grafică dintre cele mai bune.

C. MOSORA
director adjunct
al Editurii Didactice



La orele de practică în atelierul şcolar, elevii îşi însuşesc preţioase cunoştinţe, fac primii paşi către viitoarea profesiune.

Elevul dintr-a XI-a

Intr-o seară a anului 1941, unui ucenic i-a venit rău, a leşinat pe coridorul umed al şcolii de meserii unde, după o zi cu multe ore de muncă istovitoare, se adunau ucenicii din diferite ateliere şi întreprinderi particulare să culeagă, în puterea nopţii, o brumă de noţiuni teoretice. Fireşte, nici directorul şcolii, nici patronul atelierului în care lucra ucenicul n-au fost alarmaţi. Ucenici cu plămînii slăbiţi de foame şi de trudă, ca Petrică Săftoiu, erau destui...

Riscîndu-şi sănătatea, feciorul de ţăran oltean a continuat să muncească, dar niciodată n-ar fi ajuns într-adevăr un muncitor creator, aşa cum visa el, dacă n-ar fi venit zilele de răscruce ale lui august 1944.

De toate acestea, tehnicianul Petre Săftoiu, de la uzinele „Electroputere"-Craiova, şi-a adus aminte în timp ce povestea despre micile peripeţii pe care le are astăzi ca... elev de şcoală medie. E în clasa a XI-a a Şcolii medii serale, iar una din „peripeţii" constă într-o glumeaţă controversă cu profesorul de fizică. Fireşte, e riscant pentru un elev să se ia la întrecere în materie de fizică cu un profesor de specialitate, dar atunci cînd elevul e... laureat al Premiului de Stat tocmai pentru succese în domeniul motoarelor electrice, se schimbă povestea!

Da, puterea populară a schimbat mult viaţa lui Petre Săftoiu. In 1949, devenit lucrător într-o cooperativă de producţie meşteşugărească, a fost trimis să înveţe în Uniunea Sovietică. Cînd s-a întors de la specializare, a fost angajat la „Electroputere". Aici a putut cu ajutorul cunoştinţelor căpătate şi sprijinul comuniştilor din fabrică, să-şi întrebuinţeze pe deplin priceperea şi talentul. Inovaţiile realizate de el au început să se ţină lanţ. Realizînd împreună cu un colectiv de tovarăşi primul motor electric romînesc de 1.000 kilovaţi, a fost distins cu premiul de Stat.

Aceasta este, pe scurt, biografia lui Petre Săftoiu, muncitorul cu mîini de aur.

In fiecare zi îşi pregăteşte cu nespusă conştiinciozitate lecţiile. Anul acesta îşi va da examenul de maturitate.

Are 36 de ani.

AL. OVIDIU ZOTTA

In fiecare şcoală

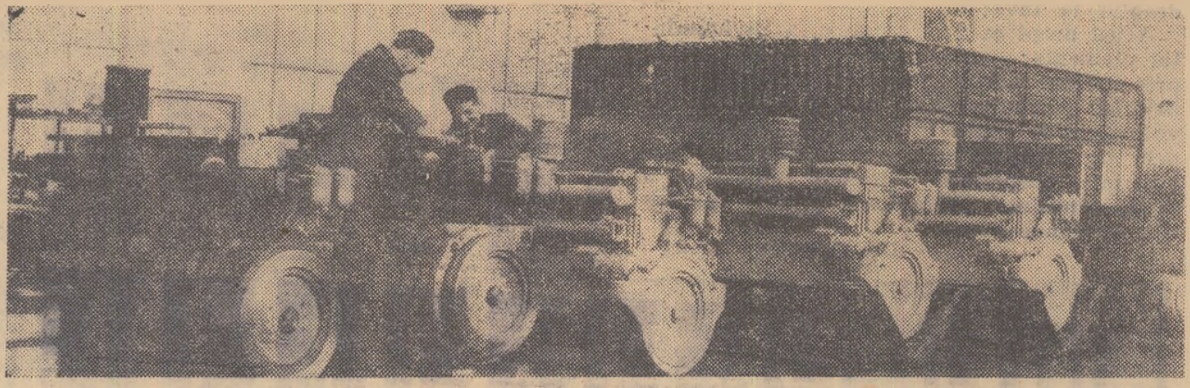
Hărţi şi eprubete, aparate electrice şi păsări împăiate, filme şi mulaje anatomice, aparate de proiecţie şi spice de grîu, flori presate şi bucăţi de minereu... Ne aflăm într-un muzeu neobişnuit? Intr-un laborator special? Intr-un institut de cercetări?

Nu. Nici una, nici alta, ci... toate la un loc! In două încăperi spaţioase, special amenajate, Şcoala de 7 ani din comuna Podul Iloaiei, regiunea Iaşi, adăposteşte un bogat material didactic, cu ajutorul căruia cunoştinţele căpătate la ore sporesc, prind viaţă.

In ce sat s-a mai pomenit, cu 15 ani în urmă, ca toţi feciorii ţăranilor săraci nu numai să urmeze la şcoală, ci să şi aibă la îndemînă asemenea ferestre deschise spre ştiinţă? Astăzi, prin grija partidului, toate şcolile din ţară sînt prevăzute cu un material didactic deosebit de bogat şi variat. De la manual, copiii merg în chip firesc la cunoaşterea în practică a celor învăţate. Viitorii fizicieni sau agronomi, medici sau geologi, n-au decît să deschidă o uşă şi urcă, în propria lor şcoală, primele trepte ale visurilor lor!

ÎN FRUNTE COMUNIȘTII

LA UZINELE „23 AUGUST"



Cînd se întorc acasă de la uzină, părinții vă vorbesc adesea de victoriile lor. De la ei aflați, bunăoară, că au dat sute de produse peste plan sau că au economisit tone întregi de metal. E vorba în fond de lupta entuziastă pe care o duc ei pentru *creșterea producției și a productivității muncii*. Ca să înțelegeți mai clar tîlcul acestei expresii, ne-am adresat cu cîteva întrebări tovarășului Gheorghe Pantîru, secretar al comitetului de partid al uzinelor „23 August".

— Mulți dintre cititorii noștri ne întreabă ce înseamnă creșterea productivității muncii, mai concret, prin ce se realizează aceasta. Am vrea să le explicăm cu cîteva exemple, să le vorbiți de unele realizări ale tovarășilor de aici din uzină.

— Ca și toți ceilalți muncitorii și noi sîntem călăuziți de dorința fierbinte de a munci în așa fel încît pe porțile uzinelor să iasă cît mai multe produse: vagoane de marfă, vagoane-cisternă, motoare pentru instalații petrolifere și altele. O sursă de creștere a productivității o constituie inovațiile. Ele contribuie ca, cu același număr de oameni și în aceeași perioadă de timp, să se realizeze produse mai multe. Numeroase sînt inovațiile la noi în uzină. Și nu numai numeroase, dar și de valoare. O să dau un singur exemplu: prin inovațiile realizate pînă acum de comunistul Antonache Cristache, maistru forjor, inovator cunoscut în întreaga uzină, s-au realizat economii în valoare de aproape 2.000.000 lei!

— Dar în privința economiilor de metal, ce ne puteți spune?

— O să răspund tot printr-o cifră. Numai din metalul economisit anul trecut se pot fabrica încă 200 de vagoane de marfă... De curînd, tineretul de la cazangerie a înscris o nouă victorie — realizarea peste plan al celui de al zecelea vagon-cisternă. Acestea ne vorbesc tocmai despre creșterea producției și a productivității muncii. Dar, să mai luăm încă un exemplu: la frîna de vagoane există o piesă din alamă, ca o căciulă. Pînă nu de mult, aceasta se făcea prin strunjire. Se găurea gogeamite bară de metal. Acum, datorită inițiativei comunistului Vasile Jerca, inginer, s-a introdus o nouă metodă. Inchipuiți-vă o cană plină cu apă, în care vîri pumnul. Lichidul se urcă în sus, pe lîngă pumn, luînd forma cănii. Cam așa se întîmplă lucrurile și cu noua metodă: presat, aluminiul maleabil ia forma necesară. Ce se realizează prin aceasta? O producție dublă — dacă înainte se făceau, să zicem, 50 de piese în opt ore, acum, în aceeași perioadă de timp se fac 100!

Așadar, și la noi în uzină, introducerea unor noi metode de muncă, a tehnicii înaintate, economiile de metal, buna organizare a locului de muncă, se concretizează în tot mai multe produse, făurite prin munca entuziastă a strungurilor, turnătorilor, forjorilor și cazangiilor, însuflețiți de exemplul permanent al comuniștilor.

AL. DINU IFRIM

De pe cuprinsul patriei

Pe lîngă cele 29.260 kilograme fier vechi și 27.600 kg de fontă, muncitorii Depoului C.F.R.-Fetești au colectat în ultimul timp și cantitatea de 1.500 kg bronz și 300 kg aramă pe care au valorificat-o folosind-o în asamblarea locomotivelor.

Deosebit de frumoase sînt și realizările muncitorilor de la fabrica de confecții din orașul Curtea de Argeș, care au încheiat primul trimestru din acest an cu o depășire de aproape 6.000 confecții peste plan. Cele mai mari economii le-au realizat muncitorii din secțiile de croit, conduse de comuniștii Ion Predescu și Ion Manea. Economiile făcute de ei în ultima perioadă se ridică la suma de 97.000 lei.

Deunăzi, într-o adunare generală, comuniștii din organizația de bază a cartierului Galata-Iași au luat inițiativa de a se începe taluzarea malurilor rîului Nicolina. Cetățenii cartierului, în frunte cu Vasile Cosma, secretarul organizației de bază și Vasile Gavrilescu, deputat, au și început lucrul pe malul rîului, înfrumusețîndu-și cartierul. Concomitent cu lucrările de taluzare, ei vor planta și 500 de arbori ornamentali.

Comunistul sondor Dumitru Ioniță a realizat o importantă inovație: dispozitivul de pompare a țițeiului din beciul sondelor, cu ajutorul presiunii gazelor din conductă. Datorită acestei inovații, care a început să fie extinsă la toate sondele, se înlătură complet pierderile de țiței rezultate din operațiile de intervenție.

Eroi ai clasei muncitoare

Jertfa micului Antal



Mugurii caisului stau gata să plesnească, oferind privirilor tabloul floral al primăverii. Natura nu primește numai darul florilor ce țes covor fermecat pămîntului cu miresme de prospețime, ci și larma gureșelor păsărele, amestecată cu zburdălnicia copiilor ce își petrec clipele libere adunînd ghiocei și viorele.

Lui Antal Tyukodi îi plăceau tare mult zilele de primăvară. In mijlocul naturii trezite la viață desena — nu fără talent — copaci împodobiți de floare, pajiști încărcate de podoabe, fluturași de-abia dezmeticiți din amorțeala iernii. Era o pasiune care îl cucerise. Aștepta primăvara cu mare plăcere și ore întregi nu îl despărțea nimeni de natură.

Dar zefirul de april nu i-a răvășit părul în prea mulți ani. S-a oprit din numărătoarea primăverilor la 14. Pe cea de a 15-a primăvară nu a mai apucat s-o numere, firul vieții fiindu-i întrerupt brutal, tocmai cînd mai avea cîteva luni...

In zilele grele ale lui septembrie 1936, în mîinile Siguranței din Cluj căzuse o pradă socotită de mare preț. Copoii și-l imaginaseră pe „Blondel" un om voinic, un om în puterea vîrstei, dar au avut o cruntă deziluzie. Omul din fața lor, cel prins cu manifeste, un băiețandru firav însă ager la minte nu trecuse peste pragul celor 15 ani. Acești oameni răi îl smulseseră pe micuțul Antal, ce purta numele conspirativ „Blondel", de lîngă părinții săi, de lîngă ucenicii fabricii „Iunasz", printre care se număra, de lîngă tovarășii care au aprins în inima lui focul luptei împotriva nedreptății.

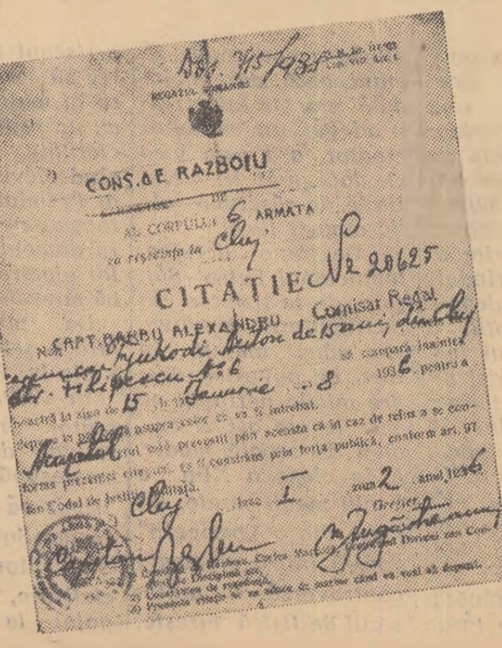
Muncitorii romîni și maghiari din Cluj, ca și cei din restul țării, duceau o viață grea, plină de lipsuri. Partidul i-a chemat la lupta pentru o viață mai omenească. Și în inimile oamenilor chemările partidului au găsit ecou. Mai bine de o săptămînă au încetat să mai fumege coșurile uzinelor „Dermata", strungurile de la „Iunasz" au amuțit, dînd halelor de lucru spectrul pustietății. Partidul îmbărbăta și înflăcăra pe cei mulți și asupriți, îi mobiliza la luptă. Sub hăinuța subțire, „micul Blondel", tînărul luptător Antal Tyukodi, alături de mulți alți tineri, duceau oamenilor cuvîntul partidului dătător de speranțe.

— Spune, ticălosule, cine ți-a dat hîrtiile astea? îl chestiona cu brutalitate comisarul șef, Leontin Pop. Dacă spui, nu ți mai facem nimic.

Comisarul din fața copilului gîfîia, de-abia își mai trăgea sufletul. Obosise cu vîna de bou în mînă, iar Antal îl privea indiferent. Cîinele turba. N-avea de unde să știe ce învățase Antal de la nenea Iosza Bela, de la nenea Ianoș Herbak. Ar fi vrut comisarul să afle unde este „tehnica" (mașina de tipărit). Comisarul... „lucra", nu se înduioșa că cel pe care-l chinuia și pe care îl înviase de trei ori cu apă era un copil. Il scotea din sărite tenacitatea copilului. Puterile începură să-l părăsească, dar n-a scos o vorbă. Comisarul a răsucit o codiță din părul lui negru și cînd a smuls-o cu putere, a țîșnit sîngele. Antal însă tot n-a trădat.

Iarna aspră venise prea devreme. Gerul uscat mușca fără milă. Pe caldarîmul rece, un băiețaș subțirel mergea încătușat între două santinele cu baionetele la armă, de la închisoarea militară la tribunalul militar. Pășea cu picioarele goale, umflate, fără să-i poți citi însă pe față durerea ce il chinuia. Fusese bătut crunt la tălpi ca să divulge un secret de luptă, dar nimic nu l-a înfrînt. Torturile au avut un capăt. La 11 ianuarie 1936, peste ochii luminoși ai copilului care nu împlinise încă cincisprezece primăveri pleoapele au căzut grele, de plumb.

Dar nici după ce părinții și tovarășii și-au luat adio de la fiul și prietenul iubit, nemernicii nu și-au încetat mîrșăvia. I-au strigat numele de la pupitrul tribunalului militar și l-au condamnat în numele nedreptății și al legilor inumane, la doi ani închisoare. Oamenii muncii din Cluj au sfidat toate aceste monstruozități. Partidul a fost mîndru de fiul pe care l-a crescut, iar locul eroului a fost luat de alți comuniști și utecişti la fel de devotați, care au continuat să lupte. Au luptat pentru ca toți copiii să poată să se bucure de frumusețea primăverii, să deseneze și să zburde fără să-i copleșească nevoile.



...Printre copacii înfrunziți și printre imense buchete de flori, în mijlocul naturii pe care a îndrăgit-o, micuțul Antal Tyukodi întîmpină primăvara de pe un soclu de piatră. E dîrz, așa cum a stat în fața călăilor de la Siguranță. Aici, pionierii Clujului vin să-i îngrijească monumentul ridicat în semn de profund respect, îi aștern la picioare jerbe de flori ale dragostei lor, vin să privească florile primăverii împreună cu Antal.

PETRE CRISTEA



Stema din care a fost înlăturată spada

Atunci cînd se puneau temeliile primului stat din lume al muncitorilor şi ţăranilor, acest stat, ca oricare altul, a avut nevoie de o stemă. Puterea sovietică era şi ea în măsură să redea în stema statului simbolurile de forţă şi atotputernicie. Doar victoria nu căzuse din cer în mîinile poporului muncitor. Cu arma în mînă şi prin lupte grele şi-a cucerit el dreptul la libertate. Şi cînd proiectul stemei statului sovietic i-a fost supus lui Lenin spre aprobare, în desen, deasupra secerei şi ciocanului, era o spadă.

— Ideia e bună, dar de ce aţi pus spada aici? — a spus Lenin examinînd cu atenţie desenul. Nu avem nevoie de cuceriri. Spada nu este emblema noastră.

Şi cu un creion bine ascuţit el a şters cu grijă spada desenată pe proiect. De atunci au rămas pe Stema Uniunii Sovietice numai simbolurile muncii — secera şi ciocanul. Puterea poporului sovietic se întemeiază pe munca liberă şi unită a muncitorilor şi ţăranilor — iată despre ce ne vorbeşte stema Uniunii Sovietice.

Multă vreme a trecut de la primele zile ale Revoluţiei. Puternice ciocane automate bat metalul încins în uzine. Corăbiile cîmpurilor — combinele autopropulsate — strîng recoltele colhozurilor. Au ruginit de mult pe sub şoproane secerele, arareori se mai văd ciocane de mînă. Dar pe stema ţării străluceşte ca şi atunci secera şi ciocanul de aur.

Astăzi în Uniunea Sovietică se reduce durata zilei de muncă, se construiesc milioane de case şi locuinţe pentru oamenii muncii, se construiesc şcoli şi universităţi noi, stadioane şi posturi de televiziune. Puterea Sovietică va continua şi în viitor să uşureze munca, să reducă durata zilei de muncă, va face totul pentru ca omul sovietic să ducă o viaţă mai bună, mai liniştită, mai frumoasă.

Apărătorul credincios al păcii, Nikita Sergheevici Hruşciov, a făcut să răsune de la tribuna Organizaţiei Naţiunilor Unite, în numele Uniunii Sovietice, curajosul apel: Să se termine pentru totdeauna cu războiul! Să fie nimicite toate tunurile, toate armele automate, toate bombele, toate rachetele de luptă, toate navele de război, maritime şi aeriene, să fie desfiinţate toate armatele, toate statele majore.

Acum patruzeci şi ceva de ani, Vladimir Ilici Lenin a şters spada din stema ţării sovietelor. Încă în zilele cînd primele detaşamente ale Armatei Roşii porneau la luptă, Lenin se gîndea la timpurile, care pe acea vreme păreau foarte depărtate, cînd toate baionetele vor fi transformate în secere şi ciocane.

Astăzi nu mai încape îndoială că în curînd va veni timpul cînd toate armele care există pe pămînt vor fi date la fier vechi.

Amintiri despre Ilici

Să învăţăm ca Volodea

La toate materiile Volodea Ulianov învăţa întotdeauna mai mult decît se dădea, citea cărţi, scria compuneri, povestea despre cele citite.

Intr-o zi, cel mai bun elev al clasei paralele îl rugă pe Volodea să-i dea să copieze cuvintele pentru o traducere din germană.

— Şi ce ai făcut? întrebă fratele lui Volodea. I-ai dat?

— Desigur, i-am dat... Dar m-am gîndit: cum de-o fi el cel mai bun din clasă?

— Ei bine, oare nu ţi s-a întîmplat şi ţie o dată să nu pregăteşti o lecţie?

— Nu mi s-a întîmplat niciodată, şi nici nu mi se va întîmpla! răspunse tăios Volodea.

Caietele lui erau întotdeauna curate. Intr-o zi el făcu nişte pete de cerneală pe caiet. Era foarte emoţionat. Scoase cu băgare de seamă foaia murdară şi cusu o altă foaie de caiet...

Iată cum îşi scria el compunerile. Mai întîi întocmea un plan scurt, scria introducerea şi încheierea. Apoi lua o foaie de hîrtie, o îndoia şi pe jumătatea din stînga foii scria ciorna. Continuînd să lucreze, el scria pe jumătatea dreaptă a foii completările şi rectificările. De abia după aceea, începea să scrie compunerea propriu-zisă, întîi tot în ciornă şi de abia apoi, după ce-o verifica, o transcria pe curat. Aşa a muncit Lenin-şcolarul. Dragostea lui de muncă îi uimea pe toţi.

El nu avea, bineinţeles, nimic comun cu „tocilarii". Era vioi, vesel şi inventiv. Amintindu-şi de primii ani de şcoală ai lui Ilici, sora sa povestea cum ştia el să se aşeze la lecţii şi să se concentreze numai asupra celor ce învăţa. Dar o dată terminate lecţiile, el începea să se joace şi să zburde prin casă.

Fiind şcolar, Vladimir Ulianov nu numai că învăţa. Incă de atunci, din anii de şcoală, el a ales drumul revoluţionar şi a şi început să se pregătească pentru acest drum. Citea mult, observa viaţa celor ce muncesc, căuta să-i ajute. Era în toate ocaziile cel mai săritor prieten. Unui coleg de clasă al lui Volodea — pe nume Andreev — îi murise tatăl. Andreev şedea în bancă cuprins de tristeţe.

— Ştiu că ţi-a murit tatăl — îi spuse Volodea. Ştiu că ţi-e greu! Dar nu-ţi pierde cumpătul. Şi văzînd că i se umplu ochii de lacrimi, adăugă:

— Vrei să-ţi ascut creioanele?

„Din cauza acestor cuvinte simple cu care a vrut să mă aline, îşi aminteşte D. M. Andreev — lacrimile m-au podidit şi mai tare. Imi era ruşine să plîng, şi atunci mi-am ascuns capul în spatele capacului de la bancă. Volodea stătea în faţa mea, ca să nu mă vadă ceilalţi băieţi, vorbea ceva şi tot ascuţea creioanele pregătite pentru desen, pînă cînd eu am încetat să plîng. Din ziua aceea am simţit faţă de Ulianov o mare simpatie şi o prietenie caldă..."

Terminînd liceul, Volodea a hotărît să-l pregătească pentru a intra în universitate pe învăţătorul Ohotnikov, de naţionalitate ciuvaşă, care nu absolvise şcoala medie. Şi cu toate că asupra familiei Ulianovilor se abătuseră grele încercări — murise tatăl şi fusese executat fratele mai mare, Alexandr — Volodea a absolvit liceul cu medalia de aur şi, o dată cu „elevul" său, a intrat în universitate.

Aşa a învăţat, călindu-se în muncă, Vladimir Ilici Lenin. Pilda lui trebuie să lumineze întotdeauna calea şcolarilor.

Cuvintele lui Lenin au devenit fapte

În anul 1920, tînăra republică sovietică a fost vizitată de scriitorul englez Herbert Wells. Văzînd foametea şi distrugerile pricinuite de război, Wells şi-a manifestat neîncrederea în prezicerile geniale ale lui V. I. Lenin cu care a discutat. Scriitorul nu credea că în acea Rusie, despre care i se părea că zace în întuneric, în curînd se vor aprinde mii şi mii de „lămpi ale lui Ilici", că deşerturile întinse şi dogoritoare vor fi transformate în ţinuturi înfloritoare...

Herbert Wells n-a înţeles lucrul principal: că muncitorii şi ţăranii construiesc o lume nouă cu propriile lor mîini, fără moşieri şi capitalişti şi că acestei cauze măreţe ei îi consacră toate forţele, toată gîndirea lor.

Puterea sovietică a transformat o ţară înapoiată într-una din cele mai puternice şi bogate ţări din lume. Azi, pe toate întinderile acestui pămînt creşte grîu, bumbac, porumb, înfloresc peste tot livezile.

La 23 martie 1919, la Congresul al VIII-lea al Partidului, V. I. Lenin a vorbit despre construirea a 100.000 de tractoare ca despre un vis îndrăzneţ. Da, pe acea vreme părea o fantezie. Să se gîndească cineva la o sută de mii de tractoare într-o ţară în care nu era cunoscută decît sapa şi plugul de lemn!

Vorbele lui Lenin se bazau însă pe o cunoaştere adîncă a ţării sale şi a poporului său. Încă înainte de Marele Război pentru Apărarea Patriei, nu o sută, ci mai multe sute de mii de tractoare lucrau pe cîmpiile colhozurilor şi ale sovhozurilor. Azi, pe ogoarele sovietice duduie motoarele a peste un milion şi jumătate de tractoare — maşini ale păcii şi belşugului. Numai în cursul anului 1960, 152.000 de tractoare noi şi 54.000 de combine automate vor ieşi pe ogoare. Se vor fabrica 135.000 pluguri de tractor, 108.000 semănători şi alte multe maşini minunate. Şi toate acestea într-un singur an!

Azi, poporul sovietic şi-a luat angajamentul să dea patriei 180.000.000 tone de grîu anual! Vă închipuiţi ce înseamnă 180.000.000 tone de grîu? Ca să încarci toate aceste grîne în maşini, ar trebui 60.000.000 de camioane, adică mai multe camioane decît sînt în întreaga lume. Dacă aceste 60.000.000 de camioane s-ar aşeza în rînd, unul după altul, s-ar face un şir cu un capăt pe pămînt şi celălalt pe Lună!

Încă în zorile puterii sovietice, Vladimir Ilici Lenin spunea că milioanele de oameni ai muncii vor face adevărate fapte de eroism în muncă. Vorbele lui Vladimir Ilici Lenin au devenit fapte ce se înscriu în istoria omenirii.



Pe pămînturile desţelenite cresc azi holde bogate.

Regulile unei biblioteci trebuie respectate

Povesteşte, I. KONDAKOV directorul bibliotecii de stat „V. I. Lenin".

Lenin a fost întotdeauna un exemplu în ce priveşte folosirea cu grijă a cărţilor.

Războiul civil era în plină desfăşurare. Dar marele conducător, printre mii de treburi urgente, ţinea minte şi se îngrijea de bibliotecile ţării şi printre acestea de biblioteca muzeului Rumeanţev, unde a petrecut şi el multe ore de studiu. Aflînd că unii cititori nu restituie cărţile, ba chiar le şi pierd, Lenin, în numele Sovnarkomului, a dat o dispoziţie de a sista eliberarea de cărţi de la biblioteci pentru acasă şi a permite folosirea lor numai în săli de lectură.

Nu poţi nici azi să citeşti fără emoţie biletul trimis de Vladimir Ilici, pe ziua de 1 septembrie 1920, către administraţia bibliotecii publice: ...„Dacă, potrivit regulilor, materialele destinate pentru consultare nu se eliberează pentru acasă, nu s-ar putea oare să mi le daţi pentru o seară, o noapte, cînd biblioteca este închisă? Spre ziuă vi le voi restitui"!...

Lucrătorii bibliotecii, desigur, i-ar fi eliberat lui Ilici orice carte pentru oricît timp ar fi dorit el. Dar Lenin socotea că regulile unei biblioteci sînt obligatorii pentru toţi cititorii şi trebuie să fie respectate de toată lumea.

Porţile Muzeului de istorie a partidului sînt larg deschise, de dimineaţă pînă-n seară, spre a primi şuvoiul de vizitatori. Ii calcă pragul, cu dorinţa fierbinte de a cerceta mărturii ale luptei neînfricate a comuniştilor pentru fericirea poporului, oameni ai muncii, vîrstnici şi tineri, studenţi şi ostaşi, sute de purtători ai cravatelor roşii. Pare că însăşi primăvara ii aduce aici. Poate şi pentru că era tot primăvară cînd, în urmă cu aproape patru decenii, a luat fiinţă partidul comuniştilor.

Ii aştepta pe comunişti, din primele zile ale partidului lor, drumul greu al luptei, întocmai cum l-a zugrăvit Lenin la începutul acestui veac: „Noi mergem in grup compact pe un drum rîpos şi anevoios, ţinîndu-ne strîns de mînă. Sîntem înconjuraţi de toate părţile de duşmani şi sîntem nevoiţi să mergem mai totdeauna sub focul lor. Ne-am unit de bunăvoie, tocmai ca să luptăm împotriva duşmanilor..."

Duşmanul era aprig, în mîinile lui se aflau fabricile, pămîntul, bogăţiile acestei ţări, la dispoziţia lui se aflau armata, poliţia. Comuniştii erau puţini; lor însă, li s-a alăturat poporul.

In 1921, la 8 mai, partidul a avut primul său Congres. Macheta sălii aceleia modeste, cu cîteva rînduri de bănci simple, în care s-a ţinut Congresul se păstrează aici, la Muzeu. Congresul a fost întrerupt cu brutalitate de autorităţile fabricanţilor şi moşierilor. Cei aproape 300 de delegaţi comunişti au fost arestaţi, schingiuţi. Au fost apoi tîrîţi într-un monstruos proces în Dealul Spirii.

Aşa şi-a început partidul drumul greu al luptei pentru fericirea poporului, drum pe care a mers însă, neabătut, pînă la victorie. Aşa cum o arată de altfel şi mărturiile adunate aici, în Muzeul de istorie a partidului.

Mărturii DIN LUPTA PARTIDULUI



„Scînteia" din anii negri ai ilegalităţii.. Era doar cu puţin mai mare decît o foaie de caiet — ca să poată fi mai uşor ferită de ochii poliţiei. Comuniştii scoteau şi împărţeau această „foaie de luptă" în ciuda unor uriaşe greutăţi şi primejdii. „Scînteia" a dus neobosită în rîndul muncitorilor cuvîntul partidului, îmbărbătarea în luptă.

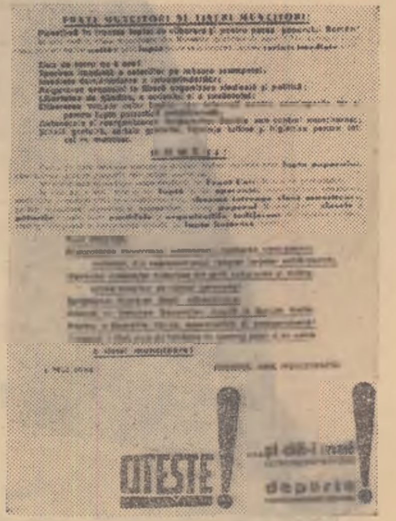
ZILELE ELIBERARII

Păşind în sala luminoasă în care sînt înmănunchiate mărturiile privind lupta partidului nostru pentru făurirea actului de la 23 August 1944, te simţi cuprins de-o emoţie deosebită. Pentru că aici, sub ochii tăi, par a se desfăşura, în linie de atac, forţele cele mai bune ale poporului nostru, sub flamura roşie a partidului, spre făurirea uneia dintre cele mai însemnate cotituri din istoria ţării.

Coperta unei broşuri care vesteşte marea bucurie: *„Armata Roşie vine"*.. Fotografia colibei din crengi a unui grup de partizani, unul dintre cele care au făcut să sară în aer trenuri petrolifere destinate frontului hitlerist... Un manifest ce păstrează urmele trecerii sale din mînă în mînă, manifestul de 1 Mai 1944 al Frontului Unic Muncitoresc, menit aşa cum îndeamnă — *„Citeşte... şi dă-l mai departe!"* —să ajungă în mîini cît mai multe şi să ducă în inimile mulţimilor cuvîntul partidului, chemarea la luptă unită pentru eliberarea patriei de sub jugul hitlerist.

Imaginile par apoi să se precipite ca şi evenimentele. Iată fotografia casei din strada Armenească în care, în noaptea de 13—14 iulie, s-a adoptat planul insurecţiei armate întocmit de P.C.R. şi s-a format un comitet militar.. Cîteva schiţe de luptă.. O mitralieră cu rotile şi-o puşcă mitralieră, din cele purtate în luptele din august de formaţiunile patriotice... Apoi, un comunicat simplu prin care se spune că criminalii antonescieni sînt în mîinile patrioţilor, de unde nu vor mai scăpa!..

Iar ca o încununare a tuturor



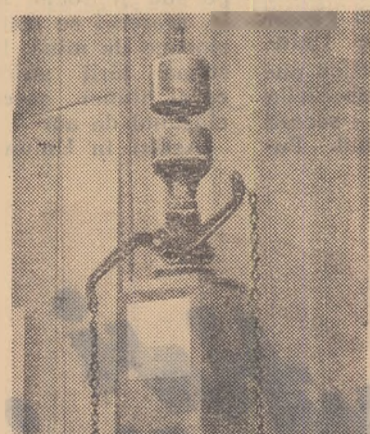
acestor mărturii, iată Proclamaţia către ţară a Partidului Comunist de la 24 august 1944! *„România a fost scoasă din războiul hitlerist. Astăzi poporul romîn, unit, a început lupta pentru descătuşarea ţării de sub jugul şi teroarea bestială hitleristă.*

In fruntea acestei lupte stă Partidul Comunist Romîn, avangarda muncitorimii de la oraşe şi sate".

Increaere în izbîndă

Aici, la muzeu, a fost reconstituită una din îngrozitoarele celule H de la Doftana. Alături, într-o vitrină, au fost adunate cîteva unelte de tortură—vine de bou, cătuşe, lanţuri.. Zbirii fabricanţilor şi moşierilor n-au făcut economie de asemenea mijloace pentru a frînge hotărîrea de luptă a comuniştilor, încrederea lor în izbîndă.

Inchişi, chinuiţi, cu trupul zdrobit, comuniştii continuau şi-n închisori lupta, învăţau, făureau planuri. La numai cîţiva paşi de celula H şi de vitrina cu uneltele de tortură, se află cîteva pagini dintr-o carte unică în felul ei. Mărimea paginilor — cît o foiţă de ţigară. Pe aceste file e însă aşternută întreaga experienţă de luptă revoluţionară a marelui partid al lui Lenin. Pe această carte învăţau, tăinuit, comuniştii.



Aceasta e legendara sirenă a lui Vasile Roaită. Ea a făcut să răsune în februarie 1933 strigătul de luptă al Griviţei.



*

Mîini aspre de comunişti au dăltuit în lemn, în zilele lungi ale detenţiunii la Doftana, acest glob. Un muncitor vînjos, zdrobeşte cu barosul, în faţa capitalismului înspăimîntat, lanţul robici. E un simbol al victoriei Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie, ale cărei raze au înflăcărat şi lupta comuniştilor din ţara noastră.

*

1933

E anul în care clasa noastră muncitoare, avînd în frunte încercatul Partid Comunist, a opus o neînduplecată rezistenţă în faţa oricărei încercări a burghezo-moşierimii de-a deschide drum fascismului.

O fotografie înfăţişează mulţimea ceferiştilor grevişti de la Griviţa — aproape 7.000 — cerîndu-şi drepturile în curtea atelierelor. La 16 februarie ei au transformat atelierele într-o adevărată redută proletară. Titluri culese cu litere groase în ziarele vremii anunţă „Grave tulburări la Ploeşti". S-au ridicat la luptă şi petroliştii.

Inspăimîntaţi de moarte, fabricanţii şi moşierii au făcut să curgă sînge muncitoresc. Sub o vitrină se păstrează un dosar. O mînă indiferentă i-a completat, grăbită, rubricile: Numele — *Vasile Roaită*; cauza morţii — *Rănirea stomacului prin armă de foc şi hemoragie internă*; şi-un adaos — *Omor scuzabil*. Aşa îşi intitulau guvernanţii crimele împotriva muncitorilor!



In zilele lui August 1944..

LIBERTATE!

„In dimineaţa de 17 decembrie 1942 au fost executaţi la Ghencea 20 de tineri „dezertori". Studenţii premilitari fiind şi ei invitaţi să asiste la singerosul spectacol, au refuzat în unanimitate. „Dezertorii" — tineri patrioţi cinstiţi şi conştienţi, care au înţeles că nu au ce căuta în războiul lui Hitler — întrebaţi fiind de preot care le este ultima dorinţă, au răspuns în cor: „Vrem libertate!"

(Dintr-un manifest)

Mărturii! Ele arată o dată mai mult, folosind cuvintele lui Maiakovski, că

A fi comunist înseamnă
a cuteza,
a voi,
a îndrăzni!

Lupta pe care au dus-o comuniştii pentru fericirea poporului a fost grea. Mulţi au trebuit să-şi dea şi viaţa pentru ca sămînţa revoluţiei aruncată de partid pe plaiurile ţării noastre să încolţească, iar cînd a venit timpul, să ţîşnească puternic şi să rodească în soare aşa cum rodeşte, azi, sub ochii noştri, în noile şi uriaşele construcţii socialiste, în avîntul industriei şi în înnoirea socialistă a satului nostru, în înflorirea culturii şi în bunăstarea oamenilor muncii, în bucuriile copilăriei voastre fericite.

Se cuvine, exprimîndu-ne recunoştinţa fierbinte faţă de părinţele iubit — partidul, să facem totul pentru a fi demni de jertfa şi lupta comuniştilor.

UTECIŞTII — FII CREDINCIOŞI AI PARTIDULUI

HAIA LIFŞIŢ

— Eşti comunistă? au întrebat-o pe utecista Haia la procesul de la Cluj, în care fusese tîrîtă.

— Da! Sînt! a răspuns ea tare şi răspicat. Sînt, pentru că a fi comunist înseamnă să lupţi pentru cauza clasei muncitoare, pentru cauza celor mulţi, pentru cauza poporului!

In această luptă, căreia i s-a dăruit trup şi suflet, Haia a păşit încă de pe băncile liceului. In 1924, a gustat pentru prima oară amarul schingiuirilor la care zbirii Siguranţei îi supuneau pe comunişti. In 1928 Haia se afla la Oradea, în conducerea Uniunii Tineretului Comunist, lucrînd neobosită la tipărirea organului central de presă „Tînărul Leninist". Căzînd din nou în ghearele Siguranţei, apoi judecată şi condamnată la ani îndelungaţi de temniţă grea, Haia rămîne aceeaşi luptătoare hotărîtă. In închisoare comuniştii au organizat o grevă a foamei pentru a forţa autorităţile să le acorde libertatea. Haia Lifşiţ participă alături de tovarăşi la această grevă. 44 de zile a rezistat Haia, eroic, în această luptă. S-a stins însă, la trei zile după eliberarea din închisoare.



FILIMON SÎRBU

S-a avîntat în viltoarea luptei revoluţionare în anii cînd fabricanţii şi moşierii pregăteau cu înfrigurare războiul criminal împotriva ţării sovietice. Partidul i-a încredinţat lui Filimon Sîrbu conducerea organizaţiei U.T.C. din judeţul Constanţa. Tot acolo a muncit apoi ca activist de partid. La Constanţa, în vremea aceea se petreceau lucruri care produceau mult sînge rău guvernanţilor reacţionari. Pe pereţii caselor, pe garduri şi chiar pe clădirile ocupate de unităţile germane apăreau manifeste antifasciste. A fost aruncată în aer o magazie militară hitleristă, iar 2.000 de paturi de puşcă lucrate la uzinele G.E.T.A., au fost în aşa fel făcute că erau de nefolosit. De toate acestea comunistul Filimon Sîrbu nu era străin.

Trădat de-un nemernic, Filimon Sîrbu este prins de Siguranţă şi schingiuit îngrozitor. La 19 iulie 1941, a fost executat. Nu s-a lăsat legat la ochi primind moartea cu ochii deschişi.

— Trăiască Romînia liberă! Moarte fasciştilor! acestea au fost ultimele lui cuvinte.



Raportăm partidului



Despre realizările lor pionierii raportează zilnic partidului în scrisorile lor către redacție· Să răsfoim împreună doar cîteva dintre ele .

Iată scrisoarea pionierei STELA PASCU din clasa a VI-a de la Școala de 7 ani din Pecineaga, regiunea Constanța· „Cu drag raportăm partidului că noi, pionierii din comuna Pecineaga, dorim să facem comuna noastră cît mai frumoasă· Pentru aceasta muncim cu multă dragoste. Toți pomii de pe străzile comunei i-am luat sub îngrijirea noastră. De curînd, am săpat în jurul lor ronduri și i-am văruit. Tot în această perioadă am plantat în grădina școlii peste 160 de puieți de duzi și pomi fructiferi".

„Pentru pionierii Școlii de 7 ani din comuna Nicorești, regiunea Galați, — ne scrie pioniera IULIA APOSTEANU din clasa a VII-a — cele 3.320 kg. de fier vechi colectat reprezintă o mîndrie· După modestele noastre puteri am contribuit și noi la înfăptuirea lozincii: „Din fier vechi oțel nou". Aurel Trofin, Spiridon Alexandru, Nicolae Chirvasie, Laurențiu Ichim și Iulia Cristea au adus fiecare cîte o sută de kg de fier vechi".

„Și nouă ne este dragă munca în comun, scriu pionierii de la Școala de 7 ani din Călimănești. Cu mic, cu mare, am dat ajutor întovărășirii pomicole din comuna noastră pentru ca în viitor roadele să fie cît mai bogate. Unii au marcat terenul, alții au săpat gropile, și în curînd vom planta noi puieți. In curînd livada noastră va fi mai mare"·

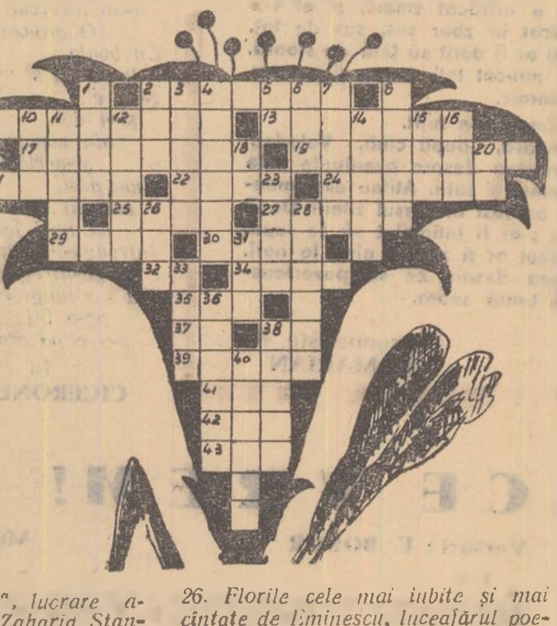
Raportăm, raportăm, raportăm!... Pionierii din comuna Vilcănești, raionul Teleajen, au plantat în pădurea din apropierea comunei, 4.000 puieți de stejar. Cei din Lespezi, raionul Pașcani, regiunea Iași, au adus zile de-a rîndul din pădurea comunei puieți de tei și cireș pe care i-au plantat de-a lungul șoselei ce străbate satul. Din pepiniera școlii ei au mai plantat încă 500 de nuci· Dar munca pionierilor nu s-a oprit aici. Ei și-au luat angajamentul să poarte de grijă și pe mai departe puieților plantați.

„Ce frumoasă va fi șoseaua noastră străjuită de sute de pomi în floare sau încărcați de fructe, scrie VASILE BUȘAGA. Ce mîndri vor fi pionierii care au plantat acești pomi. Și pe bună dreptate. Au contribuit și ei doar la înfrumusețarea comunei lor".

„Sătenii din Casmicea — raionul Hîrșova, regiunea Constanța au hotărît să repare drumurile comunei care pe ici, pe colo, erau desfundate· Cum au aflat de această hotărîre pionierii au și fost prezenți. Cu entuziasmul caracteristic lor, peste o sută de pionieri au muncit alături de sătenii tineri și vîrstnici la căratul pietrei din carieră și apoi la amenajarea drumului. Dar nu numai aici pionierii și-au dovedit hărnicia și dragostea lor de muncă — ne povestește FLORICA NAUM. Nu de mult pionierii au contribuit la curățirea a peste 30 ha. izlaz pe care în curînd va începe pășunatul oilor". Priviți fotografia de față: vreți să-i cunoașteți?

Sînt pionierii de la Școala de 7 ani din comuna Merei, raionul Buzău, regiunea Ploești. Cercetînd prin toate cotloanele din curțile sătenilor, și peste tot unde au putut găsi ceva fier vechi, ei au reușit să stringă 2.200 kg fier vechi pe care l-au și predat I.C.M.-ului· E vesel ȘTEFAN DEDU că și de data aceasta au umplut cărutul, sînt vesele și pionierele STELA GHERBOLUȚA dintr-a VI-a, MARGARETA BUCIUMEANU și MARIA COMĂNEANU dintr-a IV-a, că și-au îndeplinit cu cinste angajamentul.

In lumea florilor



ORIZONTAL. 2. Patria minunatelor flori de toamnă, crizantemele. 9. Frumoasă și cunoscută melodie cu caracter popular, purtînd nume de floare, al cărei autor este compozitorul Mălineanu (pl.). 13. Înfloresc lîngă „sfioasele campanule" în poezia „Sfîrșit de vară" de Topirceanu (sing.). 17. Rudele pitice ale falnicelor margarete· 19. Republică populară, renumită pentru cultura trandafirilor și parfumurilor ce se extrag din ei. 21. Autorul romanului „Dama cu camelii" a cărui eroină, Margareta, a devenit Violeta în opera lui Verdi. 22. „...Florilor", ostrov bun de odihnă și pescuit în lucrarea cu același nume a maestrului Sadoveanu. 24. Nevinovat ca o floare. 25. „Floare de...", roman de Victor Ion Popa în care sînt înfățișate suferințele războiului. 27. Soția arabului Ben-Ardun din poezia „El Zorab" de Coșbuc. 29. Cuvînt de respect cu care copiii sau cei tineri se adresează fraților sau bărbaților mai vîrstnici. 30. Pictor romîn, autor a nenumărate pînze ce înfățișează lumea florilor: „Ghiocei", „Liliac", „Trandafiri într-un pahar" etc. 32. Pană. 34. Plante de apă dulce sau sărată a căror culori vii și variate sînt determinate de adîncimea la care ele se găsesc în apă. 35. Puzderie de albine, de fluturi, sau petale ce zboară din pomii înfloriți. 37. Numărul 49 la Romani. 38. Dumitru Emil 39. Se referă la nave. 41. Pianist și compozitor spaniol. 42 Specie de cîine mare, cu botul gros și părul scurt. 43. Inainte de a semăna.

VERTICAL. 1. Poetul care adresează primăverii versurile: „Sună, ghiocel, sună clopoțel" pentru care A. Mendelsohn a compus muzica. 2. Om, în limba chineză. 3. A pîndi trecerea cuiva. 4. In lumina, culoarea și parfumul lor stă toată frumusețea și gingășia florilor (sing.). 5. Nord-sud. 6. Iubire (olt.). 7. Arbuștii veverițelor, cu florile ca ciucurii. 8. Cucurbitacee cu flori mari și albe și cu fruct ce poate servi drept vas pentru lichide. 10. Ura... s-a-ntors. 11. „Rădăcinile sînt amare", lucrare aparținînd scriitorului Zaharia Stancu. 12. Cuvînt împrumutat de la francezi care înseamnă la figurat „nazuri" (sing.). 14. Multicolore podoabe ale naturii pe care poetul Anghel, în poezia cu același nume, le înfățișează: „O fantezie uriașă le-a dat un strai la fiecare / Și fete nu-s pe tot pămîntul / Să-mbrace mai frumoase rochii". 15. „Cîntăreață dulce-n grai / Cea numită „perla cîntăreților din mai", / Dulce va doini din... / Multe doine, mierla", din „Concertul primăverii" de Coșbuc. 16. Arma legendarului Wilhelm Tell. 18. Editură. 20. Cămașe cusută cu flori și fluturi. 23. Una din mările interne ale U.R.S.S. 26. Florile cele mai iubite și mai cîntate de Eminescu, luceafărul poeziei romînești. 28. Scriitor romîn, supranumit „poetul florilor" pentru dragostea cu care le-a cîntat. 31. Luna poeților, cînd natura întreagă se împodobește cu flori în mii de culori. 33. Strălucitoare floare a primăverii, cu parfum puternic și flori albe, simbol al nevinovăției. 36. Patria celor mai rare varietăți de lalele din lume. 38. Compozitor din R.P.R., autor al piesei pentru cor „Floare roșie". 40. Apare o dată cu dedițeii, brebeneii și toporașii, primăvara și în poezia „Dimineața" de Alecsandri.

S· BUCURESCU



Pentru distincțiile pionierești

Atletism

Dragi prieteni, ne găsim pe arena sportivă din Luduș. Este o zi minunată, o adevărată zi de primăvară· Peste 200 de pionieri de la Școala medie sînt prezenți în această dimineață de aprilie la marele concurs sportiv închinat zilei de 1 Mai. La concursul de astăzi participă pionieri care în decursul lunilor care au trecut au îndeplinit cu cinste prima condiție pentru obținerea distincțiilor pionierești — învățătura. Și numărul lor este impresionant; peste 80· Ei vor ca astăzi să dovedească tuturor că tot atît de silitori sînt și la sport. Rezultatele obținute la fiecare serie dovedesc cu prisosință acest lucru. Ovidiu Stoica, în afară de faptul că este unul dintre cei mai buni fotbaliști, a parcurs astăzi 40 m în 7". Mai puțin cu 1"5/10 decît prevede norma. Timpi la fel de buni au realizat și Ion Crețu, Iosif Boantă, Ion Stîngă. La fete, surpriza zilei a constituit-o Ana Crețu din clasa a V-a· Deși mică de statură, ea a parcurs cei 40 m în 7"9/10, iar Maria Găbudeanu și Maria Nichită în 8"2/10.

La aruncarea la țintă cu mingea de oină, Ion Sofronie impresionează prin precizia cu care aruncă mingea· Din 3 aruncări a realizat 3 puncte. Aceeași dibăcie a arătat-o și Marin Ghenadi.·.

Aproape de amiază, după terminarea concursului, tovarășul profesor de educație fizică și în acelaș timp antrenorul lor a mărturisit că este foarte încîntat de rezultatele obținute astăzi de către micii concurenți. Toți participanții au trecut normele sportive cu timpi superiori, îndeplinind în felul acesta încă o condiție pentru obținerea steluțelor roșii.

AL· MIHU

Luduș, 3 aprilie 1960



Cîștigătorul concursului

Într-o după-amiază, în zilele acestei primăveri, la Școala de 4 ani din comuna Hîrja, raionul Tg. Ocna, regiunea Bacău, a fost multă fierbere...

Cei 28 de pionieri aflaseră vestea. Pionierul Florin I. Cotîrlici — va primi un... premiu. Ce se întîmplase? In urmă cu cîtva timp, Florin participase la concursul nostru de cuvinte încrucișate organizat împreună cu C.E.C.-ul. El a trimis redacției dezlegările exacte, iar prin tragere la sorți a cîștigat premiul I o... bicicletă. Și așa i s-a îndeplinit o veche dorință pentru care de altfel strîngea și bani la C.E.C.

UN MECI AMICAL

După ore, iată-ne în sfîrșit pe terenul de sport. Așteptam de mult intîlnirea dintre echipa de fotbal a școlii noastre și cea de la Școala de 7 ani nr. 1.

Meciul a început. Din primul minut de joc s-a văzut că cei de la școala nr. 1 au un joc legat, bine coordonat, condus de Gligor, căpitanul echipei lor. Și ai noștri au jucat bine, dar apărarea nu a putut face față atacurilor echipei adverse. Eu eram în poartă, și, cu toate că m-am străduit să apăr bine, am reușit numai în parte.

Iată-l pe Gligor. Pasează centrului atacant, Moldovan, care, cu o repeziciune uimitoare, înscrie imparabil. Așa că intervenția mea a fost inutilă. După cîteva minute, echipa noastră egalează prin golul marcat de Henegar. Peste puțin, tot el mai înscrie un gol dovedindu-se cel mai activ. Cei din echipa noastră erau încîntați. Erau siguri că victoria este a noastră și echipa a încetat să mai joace ca la început. Ni se părea că avem meciul „în mînă".

Dar, cînd nici nu mă așteptam, Gligor înscrie un gol în poarta pe care o apăram! Apoi, cu toată atenția mea, Gligor mai marchează un gol, asigurînd victoria echipei sale. Toate atacurile noastre pentru egalare au fost zadarnice.

Cu toate că cei de la Școala de 7 ani nr. 1 ne-au învins, nu sîntem supărați pe ei. Au jucat mai bine decît noi. Ne vom antrena mai mult de acum înainte și vom fi mai puțin încîntați cînd nu trebuie!

pionier
MIHAI ZGHIA
cl. a VII-a,
Școala mede nr. 2, Alba Iulia

În familia Ulianovilor

Seara, în casa Ulianovilor e zgomot și veselie. Copiii s-au întors de mult de la școală, și-au pregătit lecțiile. Acum pot să se odihnească, să joace o partidă, două, de șah.

Șahul e jocul iubit în familie. Și cei mai pasionați jucători sînt Volodea, fratele lui mai mare, Sașa, și tatăl, Ilia Nicolaevici.

Uneori, organizează campionate. Lui Ilia Nicolaevici îi vine cam greu. Trebuie să calculeze mult fiecare mișcare pentru că Volodea e un adversar foarte serios.

În casă, o distracție deosebită au sîmbăta. În acea zi, copiii scot un jurnal săptămînal. El apare sîmbăta de unde l-au și numit „Subotnic". Redactor principal al jurnalului e Sașa. El a desenat cu creioane colorate coperta și a scris titlul cu litere mari. Toți copiii erau colaboratori ai ziarului. În fiecare sîmbătă ei îi înmînau redactorului șef povestiri ale lor, ghicitori, rebusuri. Fără nici o schimbare, Sașa le introducea în numărul respectiv al ziarului. Ziarul era gata. Volodea era în clasa I-a dar nu se lăsa mai prejos decît frații mai mari. El, de asemenea, scria povestiri despre gimnaziu și tovarășii săi. Și iată că seara se adunau toți în sufragerie. Ziarul se citea de la prima pînă la ultima pagină.

El trecea din mînă-n mînă. Glumele făcute de Sașa fraților și surorilor trezeau un rîs prietenos.

Seara mama se așeza la pian. Toți cei din casa Ulianovilor iubeau muzica. Maria Alexandrovna a început foarte devreme să-i învețe pe copii muzica. Volodea nu putea suferi melodiile triste, lacrimogene, în schimb cînta cu plăcere cîntecele în care răsună vitejia, bărbăția. Mai ales îi plăcea melodia „Marea noastră e minioasă":

„Dar aici valurile îl aduc
Numai pe cel cu suflet
tare,
Curaj, fraților,
Prinsă de furtună
Pînza mea e întinsă și puternică".

Vara, familia Ulianovilor pleca la Cucușchin. Satul se întindea pe malul înalt al unui rîu. Din toate părțile îl înconjurau văi adînci și abrupte. În spatele văilor începea pădurea. Aici mergeau Ulianovii după ciuperci și fructe.

În pădure era vesel. Copiii se jucau, alergau la întrecere, citeau versuri cu voce tare. Aprindeau focuri în poiană. Coceau mere sălbatice și cartofi. Merele erau acre, erau prea acre. Nimeni nu putea să mănînce nici măcar unul întreg.

La Cucușchin, ziua începea pentru Volodea dis-de-dimineață. El se scula repede, mînca în fugă și alerga în uliță. Aici îl așteptau tovarășii.

Începea alergarea. Aveau multe jocuri, dar mai ales le plăcea să se joace de-a cazacii. Totdeauna îl alegeau ataman pe Volodea.

Odată, Volodea și tovarășii au hotărît să facă un zmeu. S-au străduit îndelung să-l lipească. Zmeul într-adevăr a ieșit mare și frumos. Toți copiii din sat au alergat să-l vadă. S-au îndreptat spre luncă. Vîntul a înșfăcat zmeul, și el s-a ridicat în zbor sus, sus de tot. Toți ar fi dorit să țină de sfoară. Au apucat toți de ea și au tras puternic.

Zmeul s-a rupt.

Acasă, după cină, Volodea povestea despre aventurile sale mamei și tatii. Atîtea evenimente au fost în cursul zilei! Dacă nu s-ar fi întîmplat să se rupă, zmeul ar fi zburat pînă la nori. Avea despre ce să povestească toată seara.

În romînește de
V. MARIAN





Maiakovski despre Lenin

V. I. LENIN

Fragment din poem

Un pămîntean
dar nu din cei ce știu să vadă
numai făina din ladă!
Privirea-i,
dintr-un singur zbor,
pămîntu-ntreg înțelegînd cum geme,
el a știut
să deslușească-n viitor
tot
ce-i
ascuns de vreme.
Era ca mine
și ca voi,
ca sute
de oameni din mulțime,
doar pe la ochi
— de gînduri —
avea mai multe cute,
și-avea
o mai ironică,
a buzelor,
asprime.
Dar nu asprimea de satrap
care-n triumf să vie,
strivindu-te
sub carul lui,
smucindu-și hamul...,
Pentru tovarăși —
pîlpîia
de omenie.
Mai aspru decît fierul —
cu dușmanul.
Necazuri omenești
l-au încercat.
O groază,
Cu boala
lupta ca și noi, deseori.
Și-n el,
și-n noi,
ni-i scump
și-același, gîndul.
Cum deci,
atît cît e,
să nu-i fac dar
întreaga-mi viață,
și cu-ntreg avîntul
Ca s-o lungesc
pe-a lui
c-o clipă doar!

În romînește de
CICERONE TEODORESCU

Despre cel mai uman dintre oameni

de N. ASEEV

— Întrebați cum a lucrat Vladimir Vladimirovici Maiakovski asupra chipului lui Lenin? Aceasta este o întrebare grea și complicată.

Maiakovski nu putea să nu se apropie de figura lui Lenin. Îmi aduc aminte de gerosul ianuarie 1924, de steagurile de doliu, de lungile șiruri de oameni venite să-și ia adio de la iubitul conducător. Printre ei se afla și Maiakovski. De patru ori a trecut în rîndurile de doliu. Pe urmă Maiakovski a spus:

— Nu știu ce și cum, dar l-am privit printre lacrimi.

Noi, prietenii lui, n-am știut multă vreme că Vladimir Vladimirovici lucrează la un nou poem. De obicei ne citea destul de bucuros strofe și bucăți separate care se aflau în lucru, dar Maiakovski n-a vorbit multă vreme despre această operă, iar de arătat n-a arătat nimic pînă n-a fost terminată toată.

Propriu-zis, Maiakovski a început să lucreze la poem încă în 1923. Cele petrecute în zilele gerosului ianuarie 1924 a iuțit brusc munca. Și iată, în sfîrșit, prezentînd în prima citire poemul la Casa tipăriturilor din Moscova. Asta s-a întîmplat la 18 octombrie 1924. Iar în 21 octombrie a citit poemul în Sala Roșie a Kremlinului în fața activului de partid. Maiakovski spunea că înainte de toate vrea să-și verifice poemul în fața poporului. După primele citiri el a ieșit cu poemul în fața celor mai deosebiți auditori, și îi plăcea foarte mult să-l citească în uzine. Lenin era pentru poet un chip profund uman. Așa socotea Maiakovski că trebuie să fie oamenii viitorului — așa de înțelepți, de mari și așa de simpli, de accesibili, de umani ca Vladimir Ilici Lenin.

Lucrînd la poem, Maiakovski în mod conștient a dat o lecție politică, economică, de miting a acelor ani, socotind că ea trebuie să se păstreze în amintirea generațiilor ca o epocă specifică, în care a trăit Lenin și de care Maiakovski nu l-a rupt niciodată. Poemul „Vladimir Ilici Lenin", a fost trăit intens de Maiakovski. El îl socotea drept cea mai bună operă a lui și îl iubea foarte mult. Și într-adevăr, nici pînă la Maiakovski, nici după el niciunul dintre poeți n-a creat o operă egală cu această creație nemuritoare despre cel mai uman dintre oameni.

LENIN

Lenin s-a gîndit la voi,
La fiecare,
S-aveți ghiozdane și haine noi,
Să vă fie privirile cutezătoare.

Pentru cînd veți fi mari
Lenin s-a gîndit să aveți fiecare
cîte o casă,
Să ajungeți muncitori fruntași,
cărturari,
Și viața să vă fie frumoasă.

Așa era Lenin: înțelept fără
seamăn, și bun;
Adeseori se juca ore-ntregi cu
copiii
Dar tare nu-i plăceau, eu vă spun,
Leneșii, mincinoșii, palavragiii.

Lenin la toate s-a gîndit,
Pînă și la cea mai mică tristețe
ori bucurie...
Iar traiul nostru este azi îmbelșugat,
fericit...
Dar cine dintre voi, lucrul acesta
nu-l știe?

PETRE GHELMEZ

PACE VREM!

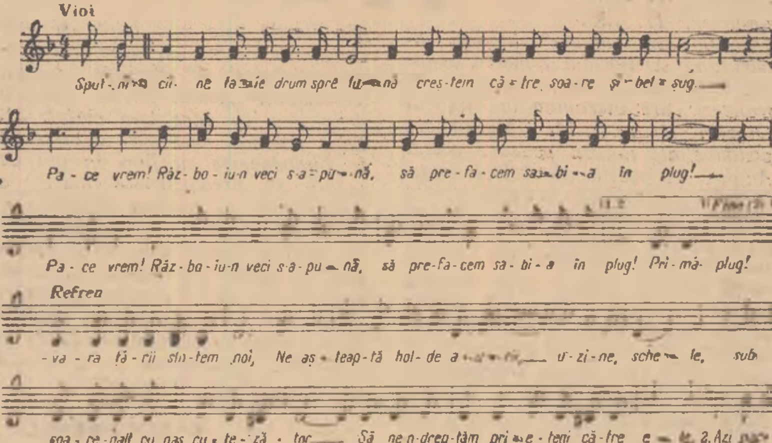
Versuri: E. BOKOR — Muzică: A. BIRCA

Sputnicii ne taie drum spre Lună,
creștem către soare și belșug.
Pace vrem! Războiu-n veci
s-apună,
să prefacem sabia în plug!

Refren:
Primăvara țării sîntem noi,
ne-așteaptă holde aurii, uzine,
schele,
sub soarele-nalt, cu pas cutezător,
să ne-ndreptăm, prieteni, către ele.

Azi partidul, patria ne cheamă,
Am sfărmat pe veci și chin și jug,
Nu-și va pierde fiul buna mamă,
Să prefacem sabia în plug!

Refren:
Decît mare făurar de pace —
nu-i sub cer mai mîndru meșteșug,
Făurari de pace ne vom face,
să prefacem sabia în plug!



Cînd ești pionier

Cînd ești pionier
Cinstește-ți, păstrează-ți cuvîntul.
Să-i dai greutatea, puterea,
Ce-o are pămîntul.

Cînd ești pionier
Să-ți dănțuie visu-ntre stele,
Să nu te abată din drum
Încercările grele.

Cînd ești pionier
Și un om e lipsit de lumină,
Să lupți, să-l înalți, să-l ajuți,
Cu inima plină.

Cînd ești pionier
Învață, învață fierbinte.
Vei fi om întreg, comunist,
Ține minte!

VIOLETA ZAMFIRESCU

Fabulă cu un balon



Cu pieptul scos, ca un atlet,
Săndùcu își umfla încet
Balonul nou,
Primit cadou,
Ce se făcuse cam de-un cot
Și-l întreba:
— Mai poți?
— Mai pot!

O nouă porție de aer
Il mai infoaie, ca pe-un caer,
Și socotind că-i prea de tot
Săndùcu iar:
— Mai poți?
— Mai pot!
Strîngîndu-și gura ca o muflă
Băiatul inc-o dată suflă
Și-abia, abia mai face loc —
Apoi din nou:
— Mai poți?
— Mai ...poc!

Morala:

Să nu te umfli în neștire
Cînd știi că ești așa subțire!

STELIAN FILIP

EPIGRAME

Unuia care pretinde că iubește păsările dar nu vine la cercul „micilor naturaliști"

Așa păsări zic și eu
Zău, cum stau așa-mpăiate,
Nu mi-ar fi de loc prea greu
Să le prind în laț pe toate.

Unuia care joacă fotbal și neglijează lecțiile

Faci cu mingea lungi
ocoluri,
Mingea iat-o-n plasa rară...
Vezi să nu culegi și-n vară,
La examene tot... goluri.

A. I. ZĂINESCU

Ciufulitului

Multă — istorie nu știe
Dar în cap o bătălie
Între turci precis s-a dat,
Căci e tot nepieptănat.

RUXANDRA BOTEA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București, Piața „Scînteii" tel. 17.60.10 17.61.00; Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".
Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.